

Moment osvětlení Joshe Grobana

Z lednového vydání časopisu „O“ Oprah Winfreyové, z r. 2007

Téměř přes noc se z fajn dítěte stal neoblíbený teenager. A potom zjistil, že nemusíte změnit sami sebe, abyste zapadli, ale že můžete změnit váš svět.

Během léta mezi sedmou a osmou třídou se všechno změnilo – nebo alespoň se to tak tehdy jevilo. Stali jsme se teenagery. Děčka rapovala na hudbu Vanilla Ice a učila se triky s jo-jem. Já byl chlapcem, který rád zpívá své vlastní písničky na talentových soutěžích, a najednou jsem byl oficiálně neoblíbený. Nebylo to o tom, že by mnou mlátili o mou skříňku, ale intenzivně jsem si uvědomoval, že věci, kterých si vážím, neznamenají totéž i pro ostatní. Holky mě neměly rády a měl jsem málo kamarádů. Naše soukromá škola v Los Angeles byla zatížená na sportovce a skvělé studenty a já nebyl ani jedno.

Každý den jsem vlekl svůj batoh po školních chodbách a toužebně očekával poslední zazvonění. Pak jsem utíkal domů, zašil se do svého pokoje, hrál na bicí a na piáno, skládal hudbu. A pak bylo znovu ráno a já seděl v lavici a snažil se přijít na to, jak fungují chemické rovnice. Cítil jsem se stísněně a hrozně osaměle. Chtěl jsem toho tolik vyjádřit, ale neměl jsem jak.

Na konci osmé třídy mi kamarád dal brožurku Umělecké střední školy okresu Los Angeles (*LACHSA - Los Angeles County High School for the Arts – pozn. překl.*), což je státní škola, kde berou na základě konkurzu a kde půl dne studujete normální předměty a půl dne se věnujete uměleckému oboru, který jste si vybrali. Neprošel jsem žádnou formální přípravou a neměl jsem vůbec žádnou představu, do čeho jdu, ale zoufale jsem toužil po čemkoliv jiném, než byl stávající stav. Tak jsem šel na konkurz a oni mě přijali.

První den jsem musel před celou třídou přednést monolog. Když jsem domluvil, byl jsem rudý až za ušima ponížením. Měl jsem dojem, že to bylo příšerné. Když jsem byl na odchodu, přišla ke mně skupina dětí a mně prolétlo hlavou, že tahle škola bude asi ještě horší než ta minulá – možná že místo aby mě ignorovali, budou se po mě vozit. Dostávají děti na uměleckých školách nakládačku?

„Tvůj monolog byl úžasný“, řeklo jedno z dětí. Druhé se mě zeptalo, jestli s ním nechci jít na oběd. Pomalu jsem přikývl a rozhlédl se kolem sebe. Na chodbě za mnou dva lidi recitovali verše z divadelní hry a někdo zpíval operu. Vypadalo to, že jsem našel jedinou střední školu na světě, kde jsem měl, když nic jiného, tak alespoň šanci stát se oblíbeným.

Když jsme šli s mými novými kamarády do jídelny, mohl jsem se volně nadechnout. Dostal jsem se na tuhle školu tím, že jsem dělal to, co jsem miloval, i když to znamenalo cítit, že jsem odlišný, a cítit se osaměle. Mohl jsem udělat všechno pro to, abych na mé staré škole zapadl, mohl jsem se přihlásit do basebalového týmu a přestat nosit pletené vesty. Ale z nějakého důvodu jsem nezkoušel být stejný jako všichni ostatní, i když se to nabízelo jako snadné řešení. A teď konečně za to přišla odměna.

Od té doby jsem mnohokrát musel čelit tlaku ke kompromisům. Vždycky když se cítím zmatený nebo sklíčený, vzpomenu si na střední školu a tiše si opakuju: „Tohle taky přejde“. Protože vím, že život je cesta, kterou musím akceptovat a taky vím, že bolest a zmatek jsou dočasné. Víím, že když půjdu za svým srdcem, povede mě tam, kam patřím.

(zdroj: <http://www.oprah.com/spirit/Josh-Grobans-Aha-Moment>)

Josh Groban's Aha! Moment

From the January 2007 issue of *O, The Oprah Magazine*

Almost overnight he'd gone from okay kid to uncool teenager. Then the singer discovered that you don't have to change yourself to belong—you can change your world.

During the summer between seventh and eighth grades, everything changed—or at least it seemed like everything at the time. We'd become teenagers. Kids were rapping along with Vanilla Ice and mastering yo-yo tricks. I was the boy who liked to sing his own songs at talent shows, and I was suddenly officially uncool. It wasn't that I got pinned against my locker, but I was intensely aware that the things I valued weren't shared by anyone. Girls didn't like me, and I had few friends. Our Los Angeles private school was partial to athletes and star students, and I was neither.

Every day I lugged my backpack through the halls, waiting for the final bell. Then I'd race home and hole up in my room, playing the drums and the piano, composing music. When morning came, I'd find myself at a desk again, trying to work out a chemistry equation. I felt claustrophobic and terribly lonely. I had so much to express but no way to express it.

At the end of our eighth-grade year, a friend gave me a brochure for the Los Angeles County High School for the Arts—an audition-based public school where you study academics for the first half of the day and dedicate the second half to your chosen art. I had no formal training and no idea what I was getting into, but I was desperate for something other than the status quo. I auditioned and was accepted.

On the first day, I had to perform a monologue in front of the class. Afterward I was red with humiliation. I thought it went horribly. As I was leaving, a group of kids approached, and I wondered if this school would be even worse than the last—maybe instead of being ignored, I'd get picked on. Did people get beat up at art schools?

"Your monologue was awesome," one said. Another asked me to join him for lunch. I nodded slowly and looked around the hallway. Behind me two people were reciting lines from a play, and beyond that someone was singing opera. It seemed I'd found the only high school in the world where I even had a chance of being cool.

As I walked to the cafeteria with my new friends, I could breathe. I had gotten to this place by doing what I loved, even when it meant I felt different and alone. I could have worked harder to fit in back at my old school. I could have gone out for the baseball team or stopped wearing sweater vests. But for some reason, I didn't try to be like everybody, even when that seemed the easy option, and I had finally been rewarded.

Since then I've been confronted with a lot of pressure to compromise. When I feel confused or depressed, I remember back to junior high and I silently repeat, "This, too, shall pass." Because I know that life is a journey I must accept and that pain and confusion are temporary. I know that if I follow my heart, it will lead me where I belong.

Josh Groban's latest album is Awake (Reprise).

<http://www.oprah.com/spirit/Josh-Grobans-Aha-Moment>